

have vi hørt ved 1ste Behandling, og vi have hørt dem i Udvalget, maaske ikke synderlig stærkt, men vi have hørt dem der. Og efter at alle disse Grunde ere komne frem, have Udvalget og Flertallet taget deres Beslutning.

Og naar det ærede Medlem nu siger, at vi vide ikke, hvilken Plan der foreligger til Afstemning, vi kende ikke Planen og saa fremdeles, er det naturligvis heller ikke rigtigt. Naar Folketinget henviser en Sag til Behandling i Udvalg, vil det selvfølgelig sige, at det ønsker, at en mindre Del af os skal trænge til Bunds i Sagen. Det er jo umuligt for os alle at trænge tilbørlig til Bunds i alle de mange Sager, der forelægges her i Løbet af et halvt Aar. Det er da et Tillidshverv, Tinget giver, i dette Tilfælde til 11 af dets Medlemmer, at de skulle trænge til Bunds i Sagen. Jeg haaber, at det ærede Medlem med god Samvittighed kan møde frem for Folketinget og sige, at han er trængt til Bunds i denne Sag. For os andre gælder det, at vi ere trængte dybt til Bunds i denne Sag, vi have med Opmærksomhed hørt, hvad der var fremsat ved 1ste Behandling fra alle Sider, og derefter har Udvalget søgt at realisere disse Ønsker, og efter at man saa nogenlunde har kunnet se, i hvilken Grad Ønskerne her i Rigsdagen — og de bleve jo dog fremsatte gennem de Dages Forhandlinger — kunde realiseres, har Udvalgets Flertal med god Samvittighed kunnet gaa frem til Tinget og sige: Nu ere vore Overvejelser sluttede, nu have vi kunnet bringe Sagen saa vidt, at vi kunne raade Tinget til at træffe denne Afgørelse.

Naar det ærede Medlem ligesom det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds har fremsat en Anke mod det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Knudsen) for, at han efter sine Udtalelser ved 1ste Behandling har kunnet gaa med Udvalgets Flertal, efter at der nu er kommet til at staa i Ændringsforslaget en Bestemmelse om Færdselslinierne, hvad der var et Kærnepunkt for det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds, da maa jeg sige, at dette ærede Medlem har jo opnaaet betydeligt. Det ærede Medlem har faaet Erklæringer i Udvalget bl. a. fra den ærede Minister om, hvad der kunde opnaas, og det er Erklæringer, der selvfølgelig ogsaa fremtidig ville staa ved Magt. Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds kan maaske beklage, at der ikke for ham foreligger nogen Tegning over de Gennemkørsler, der skulle være, for at Færdselen kan blive saa god som muligt,

Men det ærede Medlem kan være forsikret om, at hvad der er tilsagt særlig det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds, vil ogsaa ganske sikkert blive fuldført, i alt Fald ville vi andre i saa Henseende være Administrationens vaagne Samvittighed. Det ærede Medlem kan jo da ogsaa slaa sig til Ro med, at det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds dog ikke er nogen Sinke, men en gammel erfaren Politiker, som sandelig ikke gik med til en Ordning med Hensyn til Færdselslinierne, om han ikke fandt, hvad der var givet ham, fuldt ud tilfredsstillende.

Til Slutning ønsker jeg at sige, at naar man ser paa det ændrede Projekt, saa er der fremkommet en Gruppering, som saa at sige ligestiller de Institutioner, der skulle tage Slottet i Brug. Der er endvidere, hvad det ærede Medlem vil vide, hvis han har gransket den ændrede Plan, i fuldt Maal taget Hensyn til mange af de Ønsker, her bleve fremsatte, og naar der nu bliver Tale om Vedtagelsen af dette Forslag til Beslutning, saa tror jeg — idet jeg ganske er enig i, at dette vil blive en Bygning, der vil komme til at vidne ikke alene om den Stilling, Kongemagt og Rigsdag have for Tiden overfor hinanden, men ogsaa vidne overfor Fremtiden om den kunstneriske Sans, der er raadende for Tiden —, at denne Bygning kunne vi med god Samvittighed tilraade opført. Men jeg anser det for at være et overordentlig stort Gode, at man ikke har strammet Arkitektens Hænder alt for stærkt, men at der er ikke saa ringe en Frihed med Hensyn til Enkeltheder i Rigsdagens saavel som de øvrige Institutioners Placering i Bygningen. Det er jo ikke Meningen, hvad jeg ogsaa tror, de fleste Medlemmer her ville bede sig fritagne for, at vi skulle sidde her som Overarkitekter. Hvordan skulde det ogsaa være muligt at bringe Rigsdagens 180 Medlemmer ind under en fælles Hat, saa snart man kom til Enkelthederne? Det er ikke vor Mening. Dette er en Bygning, til hvilken Arkitektens Navn selvfølgelig vil blive knyttet, og det er i hans selvfølgelig Interesse, at den, baade naar den bliver opført og senere hen i Tiden, kan fyldestgøre de Krav, de forskellige Institutioner maatte stille til den, foruden at den skal fyldestgøre store kunstneriske Krav.

Naar der nu i Betænkningen staar, at man tænker sig, at Ministeren skal have noget fri Hænder, saa har jeg ikke næret nogen Betænkelse ved denne Formulering. Thi selvfølgelig giver man ikke der-